

LBRIS

We know
books

MIRUNA-CAMELIA
MOCANU

jIND

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

CUPRINS

PARTEA I
FLORI

<i>Scrisoare de început</i>	7
ICOANĂ	9
TINEREȚE	11
REGĂSIRE	12
DORURI DE TOAMNĂ	13
DRAGOSTEA	14
ADAMIC	16
MOTIV	18
NESFÂRȘIT	19
ETERNITATE	20
DE CE TU?	22
NU POȚI FI ÎNȚELES	24
SFÂNT	25
PULSÂND	27
CÂT ÎNCĂ MAI E NOAPTE	29
ATÂT DE PENTRU NOI FĂCUȚI	31
UNIC	32
UN MINUT	34
ÎNFLOREȘTE	36

PERICOL.....	37
PATRU ANOTIMPURI.....	38
ÎMPRĂȘTIAȚE.....	40
NEȘĂRȘIT DE TINE.....	41
VIITORUL.....	42
26.....	44
RUGĂCIUNE.....	45
VIS.....	47
COBOR.....	48
ATÂT CÂT POT SĂ TE IUBESC!.....	49
DUPĂ TINE.....	50
ANI.....	51
ASFINȚIT.....	52
DE FAPT, VIAȚĂ.....	53
ȘASE.....	54
SENTIMENT.....	55
ÎNDRĂGOSTIT.....	57

PARTEA A II-A

SPINI

LIPSEȘTE CEVA.....	61
TU N-O SĂ ȘTII.....	63
CU INIMA SMULSĂ DIN PIEPT.....	65
PREA TÂRZIU.....	67
PRAF DE SARE.....	69
REST.....	70
ÎN VAN.....	72

ELIBERARE.....	73
ÎN VÂNT	74
ALTCINEVA	75
TOATE.....	76
SIMT.....	77
PREA MULT	78
PE UN PERON	80
ZIDUL.....	81
SFORI.....	82
ULTIMA SECUNDĂ	83
UN PIC	84
ACCEPTARE.....	85
ZGOMOT	86
IARTĂ-MĂ, FEMEIE!	87
SPERANȚĂ	88
TRECUT.....	90
DESTIN	91
TOT PLÂNS.....	92
NEPUTINȚĂ.....	93
RĂZBUNARE	94
TE-AȘTEPT	95
ÎMBRĂȚIȘARE DE SFÂRȘIT	96
APROAPE.....	98
CE A RĂMAS DIN POEZII	99
AMINTIRE	100
MISTERUL DURERII.....	102
PATĂ	103
FLUTURI	104

CIOBURI	105
PÂNĂ-N ADÂNCUL MĂRII	106
ROZ	107
PE JUMĂTATE	108
MĂRTURISESC	109
PROCES	110
MARTIR	111
ÎN GENUNCHI	113
O VREME	114
SCRISOARE DE SFÂRȘIT	115
LA MORMÂNTUL TĂU	119

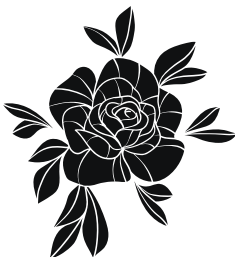
LEBRIS

We know
books

PARTEA

I

FLORI

Scrisoare de început

E altfel. Cuvântul și gândul nu-mi sunt suficiente să te conturez, să pot revărsa ceea ce simt pentru tine pe foi. E totul atât de profund... Uneori îmi imaginez că mă vei aștepta în cameră sau mă vei invita la o discuție în foisor, o discuție lipsită de ochii lor, spre a spori intimitatea ce zvâcnește în noi. Oare îți voi putea fi prezent? Mă animă certitudinea că simți precum o fac și eu și că scrisoarea aceasta va împlini, prin destin, rânduiala iubirii. Mărturisesc că te doresc adânc, sfidător, nehibzuit... Acum, mai mult decât oricând, te doresc vanitos, impetuos, de parcă aștept să-mi oferi în schimbul destăinuirii mele timpurii, lipsite de vălul sfîciunii, dragostea ta. Proiectez cu speranță idealul unei iubiri brodate de două inimi ce se contopesc.

Ce anomalie a dorinței!

Povestea noastră de iubire începe prematur, dar simt cum îmi acoperă golul din suflet, asemenea unei păături moi ce cade peste trupul dezvelit într-o iarnă nemiloasă. Dumnezeu dragostei noastre ne aduce împreună precum un păpușar al unei romanțe umane și ne îndreaptă către un început voit. Merităm sau ni s-a dat să merităm?

Debutăm în ale dragostei, îți vine să crezi? Proiectarea unei iubiri sincere precum cea de început, mă împinge firesc într-o lume pe care o găesc atât de pentru

noi făcută, că-mi pare imposibil să o întrezăresc în spectrul realității verosimile. Accept precipitat să mi te oferi.

Pătrund în existența ta și simt că mă așezi grațios pe pedestalul sufletului, că locul acela a fost dintotdeauna al meu, iar tu m-ai așteptat timorat, lipsit de credința că exist. Merit postura protagonistului în această romanță? Eu însămi îmi îngădui să-ți aparțin, așadar, râvnesc să faci la fel... Ce-aș face să te cuprind în mine!...

Cred, cu nădejdea unei îndrăgostite naive, că toată cutezanța pe care o arătăm dragostei va fi răsplătită tot cu dragoste... Oare ce știi tu despre începuturile sortite? Îmi doresc să fiu prinsă în mrejele iubirii, ale speranței, ale credinței, ale renașterii cufundate în lumina unei plăceri ursite.

Timpul se oprește în loc când suntem aproape. Mă privești lacom, îmi vorbești tandru... Capitulez jocului de fascinație a cuceririi, atracția mă împinge să te întreb: de mă dorești atât de mult, de ce nu te angrenezi în jocul seismelor sufletești, clădind în mine fantezia a o mie de noi începuturi sculptate într-un sărut?

Se scurge o lună în acest tablou al nudității sufletului meu, lăsat în voia privirilor tale. Mă împlinesc poeziile pe care le înșir pe foi sincer, nealterat și pur, să te păstrez veșnic viu.

O toamnă caldă, îmbrăcată în culori de sărbătoare, îmi amintește cum ai prins viața în sufletul meu. E între noi o reciprocitate ideală; ai adus viața în sufletul meu și-ai devenit tu însuși viață.

ICOANĂ

Fii lumânarea mea în întuneric
Și binecuvântarea din infern!
Fii mai mult decât ai fost vreodată,
Să te alung și să te chem
Când n-or mai fi Adami în ceruri
Și-al Raiului blestem.

Renegi chiar tu, amor ce-apune,
Tot ce aș fi putut să gust
De aș fi pus pe buze slavă și minune?...
Căci gura ți-a creat din bust
Păcat prin rugăciune.

Vom fi sfințirea visului de nenoroc,
Vor plânge veacuri a noastră nimicire,
Că n-a lăsat un Dumnezeu să fie
O patimă mai vie
Decât al Său pământ.
Iubirea care a făcut Edenul sfânt
Și-a pus menire zărilor,
S-a prăpădit într-un mormânt,
În tortura iertărilor.

Neg lacrima ce-a curs deasupra ta,
Neg dragostea ce te-a slujit.
Devin ateul unei iubiri necugetate,
A cărei moarte
Ai fost tu:
Înger, viață, necuprins,
Bărbat ce ai lăsat în mine rană,
Damnatul, stinsul meu apus,
Tu, icoană.

TINEREȚE

Te duci și râuri o să-ți curgă-n urmă,
Lacrimi, regrete și fericiri nespuse.
Va fi renașterea cea care curmă
Sfârșitul clipelor ce nu se vor apuse?

Totuși, mai stai o clipă, tinerețe!
Tot cerul vieții mele are să te plângă,
Iar an cu an venin de bătrânețe
Va vrea îndată să mă-nfrângă.

Te voi cerși cu milă și cicatrici pe față,
Cu ierni prevestitoare de sfârșit în plete...
Îmi va fi ruga mult prea îndrăzneată
Și poate-o amintire o să-mi stea de veghe.

În clipa aceea te-oi crede-o plăsmuire,
Norul de bătrânețe ucigător va picura...
Nu-ți cer o veșnicie, tinerețe,
Îți cer să spargi clepsidra atunci când vei pleca.

REGĂSIRE

Pasărea stă singură pe-o stâncă la capăt de
pământ,
Neștiind nici unde și nici când
Să zboare cu un rost.
Aripi se frâng, văzduhul e anost.

Inima ei e legată de cer,
Cerul îi e lumina, înălțarea și zborul,
Îi veghează șederea și-i duce dorul.
Pentru ei nu există despărțire.
La capăt de pământ
Nu-i capăt de iubire.
Vântul șuieră-n crăpături de stâncă
A regăsire.

DORURI DE TOAMNĂ

Am prefăcut crengile-n spini,
Uneori sărutul tău mă condamnă,
Mângâi, rănești, distrugi și alini
Doruri de toamnă.

Ia-mi azi rănilile în brațe,
Mai dă-i toamnei un apus!
Pune-mi frunzele pe ațe
Și îneacă-le în plâns!

Ce frunză a căzut!
Ce toamnă bătrână!...
Căderea ta mă doare
Și-o să te prind de mână.

Te voi salva,
Dă-i sfârșitului puteri!
E-al meu tot ce ai,
E-al tău tot ce-mi ceri.

DRAGOSTEA

Dragostea e atunci când,
Orbit de iubire,
Te arunci în gol.
Și nu te doare,
Și nu te muștră,
Doar te face să zbori
Pentru o secundă,
Secunda nemuririi
În care nu mai ești nici om,
Nici viață,
Nici simțire,
Căci nu mai atingi pământul.

În secunda în care
Dragostea se pleacă
În fața sacrificiului
Unui rățăcitor
Ce a simțit iubire doar căzând în gol,
Golul ce a oprit întreaga goliciune
A nesperanței.

Secunda în care ai atins pământul
Se transformă în minutul de suferință
Când ești aproape să părăsești
Jalnicul trup ce te-a ținut
Departate de iubire,
Aproape de trecut.
Acum iubirea e mai mult
Decât o lacrimă, sărut
Ce te-ar fi făcut
Să tresări.

Dragostea-ntreagă n-are sens
Fără să fii purtat în cer,
Al nouălea,
Fără să vezi printre culori
Căderea.

ADAMIC

E-n sângele tău să fii iubită
Și-n inima ta gol, să nu iubești,
E pe chipul tău să pari fericită,
Dar simt că suferi că trăiești
Prin mine.

E-n sângele tău să fii înflăcărată,
E în privirea ta să naști furtuni.
Se-ascund sub pielea ta atâtea minuni,
Iar tu, vanitoaso, stai doar dezbrăcată.

E cheia ființei mele în palma ta, femeie!
Brăzdat-am corpul tău cu cicatrici să chinui
Singura umbră ce mi-a-necat mândria.
Am aruncat amar asupra ta să dăinui
Dragostea noastră cu scutul și sabia.

E-n sângele tău să tai prin atingere,
E-n inima ta să rupi răul ce-l faci,
De când ai pătat norii cu plângere mă căiesc,
Căci slugă din bărbat ajungi să mă prefaci
Și-atât cât pot să te iubesc!...

E-n sângele tău să nu iubești,
Te-arunc, din dragoste, sfinților.
Amărăști Edenul, femeie,
Eu însumi sunt răpus
Și te găsesc pe tine mai presus
De dulcele sânge din palme, nelumesc.
Te vreau apusul meu, să fii doar tu
când mă implori
Să te iubesc.

MOTIV

Căci tu, poet risipitor
Ce desenezi cu gândul,
Îți descrii fericirea-n dor
Uitat fie cuvântul.

Îmbracă-mă în poezie,
În lumea ta eu mă simt muză,
Ființa ta mă ține vie
Între obsesii ce m-acuză.

Tu scrie-mă într-un cuvânt,
Orbit de-un farmec blestemat,
Închină-mă ca pe un sfânt,
Nu te lăsa uitat.

Iubit poet risipitor,
Cu poezii confuze,
Tu ești motivul meu de dor,
Motiv de foc pe buze.

NESFÂRȘIT

Tipologia iubirii perfecte
Pe care îmi doresc
Să o trăiesc
Alături de tine,
Muză nemuritoare,
Iubitul meu dat de destin,
Cu drumul său,
Cu umbră lucitoare,
Sufletul meu îți e cămin,
Iubirea mea o oază
Și-un suspin.

Din ochii mei ai facut ceară
Și-au început să cadă picături.
Mi-ai reproșat naiv: „Căldura...”,
Dar eu
Simțeam că nu-i,
Simțeam că nu-mi ești însușit.
Te rog să fii al nimănu,
Căci pentru noi nu-i pregătit
Sfârșit.

ETERNITATE

Te voi fi așteptat deja de o eternitate
Precum un nesfârșit al cărui timp se scurge
Imposibil...

Și atât de aproape,
Încât vei putea vedea cum curge
Lacrima.

Te voi fi așteptat de multe vieți înapoi,
Din timpuri în care nici destinul
nu știa că-mi aparții
Prin moarte...

sau prin viața ce părea să se joace
Dând inimile noastre unor străini.
Eu te-am găsit.

Te voi fi așteptat să mă găsești prin întuneric,
Atât de întuneric că te voiam lumină,
Scăpare.

Tu, vis lucid,
Tu, omul meu feeric,
Printre străini nu m-ai văzut străină,
Ci m-ai găsit.
Te voi fi aşteptat deja de o eternitate
Să uiți de ceasul rău al depărtărilor
și de a sorții vină,
Ferecare.
Când singura ta lume sunt eu,
Prinsă-ntr-un amor pictat în toamnă
De lumină.